

Aprendre al Marroc i ensenyar a Vic

QUATRE ALUMNES DE LA UNIVERSITAT DE VIC FAN DOS MESOS DE PRÀCTIQUES EN COL·LEGIS MARROQUINS

Segangan (Marroc)

L.S. Cada any el percentatge d'alumnes immigrants a les escoles osonenques és més elevat. "El Marroc també és present a Catalunya a través de les aules", afirma Joan Soler, professor de la Universitat de Vic. Per això ja fa quatre anys que la UVic va decidir participar en un projecte d'intercanvi, que permet a alguns dels seus estudiants fer pràctiques durant dos mesos en centres educatius del Marroc, en concret a la ciutat de Segangan, a prop de Nador.

La Yolanda i la Laura estudien educació social a la UVic i aquí organitzen tallers en una casa de joves. "El més difícil és l'organització, no es pot imposar ordre ni puntualitat. En canvi, quan es tracta de fer activitats en grup tots hi col·laboren, no són gens individualistes", explica la Yolanda. L'Anna està fent pràctiques de mestra en una escola primària. L'idioma ha estat un impediment important a l'hora de relacionar-s'hi. Els més petits només parlen amazic, el seu idioma matern. A l'escola aprenen àrab i, més tard, francès. En canvi, en Benjamí ho ha tingut més fàcil. Ell està en un institut i fa de professor de

Visita a una escola de primària de Segangan. Totes les classes estan decorades amb un quadre del rei Mohamed VI.

gimnàs. De seguida s'ha entès amb els alumnes, encara que la dificultat més gran amb què s'han trobat tots quatre ha estat en les activitats mixtes, amb nois i noies. "No hi ha manera. Se separen, s'enfaden, no es volen agafar de la mà", explica la Yolanda. "Aquí tots els espais estan dividits per gèneres. La coeducació és molt complicada. No es pot

treballar com es fa a Catalunya. Nosaltres hem hagut de canviar l'enfocament de les pràctiques", diu en Benjamí.

Per aquest jove de l'Esqurol, "venir al Marroc és una experiència que et fa créixer a nivell personal, però també educatiu. Si fent classe en una escola em trobo amb un problema derivat de la cultura musulmana, l'entendré millor i hi podré intervenir

de forma lògica i coherent".

La delegació osonenca va visitar tots els centres on fan classes aquests estudiants. A molts els recordaven les classes catalanes de fa 50 anys. Segons la professora Núria Simó, que coordina les pràctiques, "falten recursos, hi ha ràtios molt altes d'alumnes per aula, però en canvi respecten molt la figura del mestre".

Alumnes del Montseny envien cartes a una escola

Irahyanan (Marroc)

L.S. L'escola d'Irahyanan és de color rosa. És una escola rural, on tot just fa un any que tenen llum i no hi ha aigua corrent. El centre té només 5 professors i uns 120 alumnes. "Aquí hi havíem estudiat molts dels adults que ara vivim a Osona", explicava Abdellaziz Bouziane, de l'associació Amic Amazig. Per això des d'aquesta entitat, junt amb l'Ajuntament de Vic, es va proposar als alumnes d'origen marroquí de l'escola Montseny de Vic que escrivissin una carta a nens i nenes com ells, però que no han marxat del Marroc. En una fugaç visita a l'escola Omar BenAbdelziz, els osonencs els van entregar les cartes, junt amb material escolar. "És una bona manera per conèixer-se. Al cap i a la fi, segur que alguns d'ells coincideixen aquí per vacances", aventurava Bouziane.

"El terratrèmol va enterrar l'avi"

Un jove marroquí que ara viu a Vic descriu als osonencs les conseqüències del sisme

Izafafen (Marroc)

L.S. Només de baixar del tronat autocar que portava la comitiva osonenca a visitar el centre cívic d'Izafafen, un "hola" clar i català sorprèn a tothom. És un nen de 14 anys, que ha deixat de jugar a futbol amb els seus companys (un porta la samarreta del Madrid i un parell més la del Barça) i saluda amb simpatia els visitants. "D'on ets?", li demana un membre del grup català. "Jo visc a Vic", diu. Les cares d'incrèdilitat són evidents. De seguida es fa un cercle al voltant del jove. Tothom vol sentir la seva història: què fa a Izafafen i com és que parla perfectament el català.

"Fa tres anys que visc a Vic amb la meua família. Ara estem tots plegats de vacances aquí, que és on vam néixer, perquè hem vingut a visitar les obres de la nostra casa nova", explica Mohamed Kouna. L'edifici al qual es refereix és un enorme habitatge de tres plantes en construcció. Amb diferència, serà la casa més gran d'Izafafen, un poblat rural i pobre. Quan hi va haver el terratrèmol, més del 60% de cases van quedar totalment destruïdes. Avui, dos anys després del sisme, aquí encara hi ha una cinquantena de famílies que no han pogut reconstruir casa seva perquè no van rebre les ajudes del govern. "El meu avi es va morir enterrat a casa nostra. Li va

Davant el centre cívic d'Izafafen, la delegació osonenca va conèixer Mohamed Kouna, un vigatà d'origen marroquí

caure a sobre quan hi va haver el terratrèmol. Per això fem una casa nova, per poder venir de vacances i no haver d'anar a viure amb familiars", resumeix aquest jove.

En Mohamed explica

sovint als seus vells amics com és la vida a Vic. "Els explico on visc, on vaig al col·le, les notes que trec...". La majoria de veïns del poble tenen algun familiar a Europa, des de Dinamarca fins a Andalusia. Per això saben tot

el que passa en aquests països. Algunes dones fins i tot pregunten què en pensen els catalans de les vinyetes de Mahoma. En Mohamed diu que li agrada anar al Marroc, "però després poder tornar a Espanya. Ai! A Catalunya!".